

Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről - emlékkonfirmáció 2023.05.21.

Szerző Administrator
2023. június 12.
Utolsó frissítés 2023. június 12.

Huszonöt, ötven, avagy hatvan év hosszú idő egy ember életében. Sok minden történik, visszatekintve átértékelődnek az események, az idő távlatából más értelmet kaphatnak, időnként meg is szépülnek. A konfirmáció egy ilyen megismételhetetlen és egyszeri esemény mindannyiunk életében. Május 21-én, vasárnap az egyházközség hívására a 25,50, avagy 60 éve tette fogadalmunk megerősítésére gyűltek össze mindazok, akik újra áhítoztak a templom csendjére, Isten Igéjének az üzenetére. Ungvári Barna András lelkipásztor a Zsoltárok 103: 2 alapján hirdette az igei üzenet!

Ez a zsoltár a hálaadás és a magasztalás éneke. Áldjad én lelkem az Urat! De miért is lehet áldani? Tesszük fel a kérdést? Mi emberek mit gondolunk? Akkor lehet és érdemes is áldani az Urat áldani, ha jól megy a sorsom. Az, hogy a zsoltár feliratában szerepel, hogy a Dávidé, még jobban hangsúlyozza ezt! Hisz igen, Dávidnak van, amiért áldja az Urat! Az egyszerű pásztorfiúból Izrael királya lett, a semmiből a leghatalmasabb!

De Job a nyomorúságban és a betegségben lesz naggyá, így is tudja vállalni, hogy "tudom az én megváltóm él." Nem az elvesztett javak mennyisége a lényeges, hanem az Isten áldását elfogadó lelkület, a hit! Vajon az elmúlt 25, 50, 60 év alatt áldották-e az Urat az emlékkonfirmandusok? Akár bánatban, betegségben, akár örömben érezték-e megtartó kegyelmét? El nem feledkeztek-e a sok jótéteményéről, amelyek ezek alatt az évek alatt történtek? Áldjad az Urat, mert van, amiért áldani őt! De közbe Te magad válj áldássá! A 25, 50, 60 éve konfirmáltak áldássá tudtak-e válni a családjuk, a környezetük, a munkatársaik számára?

A zsoltáros járható utat mutat, amikor ezt mondja: ne feledkezzél semmi jótéteményéről. A választott nép is sokszor elfeledkezett Isten jótetteiről! Az egyiptomi szolgaságról, Isten szabadításáról, a pusztai gondviselésről. A mi emberi nyomorúságunk, hogy feledékenyek vagyunk. Az akadályok előtt megtorpanunk, elfelejtjük, hogy Isten kegyelméből már nehezebb helyzetekből is megszabadultunk. Hányszor voltunk már kilátástalan helyzetben és az Úr nem hagyott magunkra, mentőövet nyújtott, megoldotta kilátástalannak tűnő helyzetünket. Mennyire más lenne az életünk, ha emlékezni tudnánk, ha nem feledkeznénk el a már átélt isteni jótéteményekről!

Az igei üzenet mellett egy ilyen találkozó tartogat megható pillanatokat is! A szép számban emlékkonfirmációra érkezők az eltelt, gondokat is rejtő évtizedek után újra átélhették a konfirmálásuk pillanatait s még a "kikérdezés" sem maradt el. A hitvallástétel után újra megfogadták, hogy Jézus Krisztusnak igaz követői és református anyaszentegyházunknak hűséges tagjai lesznek, maradnak. Az úrasztala körül térdre ereszkedve részesültek az áldásban és buzgón énekelték, hogy "sorsunk boldog vagy mostoha, Ez a szent hit lesz velünk, El nem felejtjük, nem, soha, mit tanít nagy Mesterünk! ...rád tekintünk, máshová nem, Isten úgy áldjon meg! Ámen." Az emlékjelként állított kopjafa emberi mivoltunkban és magyarságunkban való megmaradást is jelzi- vallotta Varga-Orbán Csaba a kopjafa faragója, aki a fent idézett ígét véste a kopjafára!

A közös fénykép elkészítése, a szeretetvendégség meghitt percei alatt is érezték az emlékkonfirmációra érkezők Isten gondviselő szeretetét! Ungvári Barna-András lelkipásztor